

NOVÁ

FÁZÁ

ADRIÁN ŠIŠKA

Nová fáza

Adrián Šiška

Toto je fiktívne dielo. Mená, postavy, podniky, miesta, udalosti, lokality a príhody sú buď výplodom autorovej predstavivosti, alebo sú použité fiktívnym spôsobom. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi, či skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

© 2025 Adrián Šiška

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť reprodukováná, šírená, uchovávaná v archivačnom systéme alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom, vrátane kopírovania, nahrávania alebo iných elektronických či mechanických metód, bez predchádzajúceho písomného súhlasu držiteľa autorských práv.

Objavte viac na
www.adriansiska.com

ISBN 978-80-975106-0-2 (brožovaná väzba)

ISBN 978-80-975106-2-6 (EPUB)

ISBN 978-80-975106-3-3 (MOBI)

ISBN 978-80-975106-1-9 (PDF)

Obsah

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

Kapitola 1

Meno Ki Myung Kwon v kórejčine nieslo význam svetla. Bolo to vážne a utiahnuté dievčatko s prenikavými sivými očami, drobným nosom a čiernymi vlnitými vlasmi, ktoré len zriedka okúsili hrebeň. Už v štyroch rokoch vedela čítať – zručnosť, ktorú ju otec učil počas víkendov – a do dokonalosti ovládla umenie tichého pohybu po babičkinom dome s vysokými stropmi.

Jej rodičia, Maison a Hana Kwonovci, ju nechali v Busane u starej mamy z otcovej strany, kým oni pracovali ako inžinieri na neďalekom ostrove. Vzdialenosť im nedovoľovala dochádzať každý deň, a tak Ki Myung bývala so starou mamou Hye, hoci v skutočnosti sa o starenku aj o dieťa starala pani Mi-Suk.

Ki Myung sa ako tieň kĺzala popri vysokých oknách s ťažkými závesmi, ktoré chránili dom pred ruchom veľkomesta. Jej bytie bolo z nutnosti tiché – nesmela predsa vyrušovať starú mamu. Mysel' starej mamy Hye pomaly chradla, no na pochopenie niečoho takého bola Ki Myung ešte primalá. Vedela len to, že stará mama si vynucovala zvláštne, prísne pravidlá: dotýkať sa vlasov pri jedle bolo prejavom neúcty, kašľať sa smelo iba v kúpeľni a k tomu patrili nespočetné ďalšie čudácke zákazy. Porušenie ktoréhokoľvek z nich znamenalo trest.

Piatkové popoludnia sa stali jej vykúpením. Ki Myung vždy netrpezlivo vyčkávala, kedy prídu rodičia – alebo presnejšie, kedy ju prídu zachrániť.

V jeden taký deň pani Mi-Suk, v návale dobrosrdečnosti, Ki Myung okúpala a pekne obliekla. Opatrne jej rozplietla chumáče vo vlasoch, čo bola bolestivá procedúra, ktorú dievčatko pretrpelo len s pár utajenými slzami. Potom jej obliekla najlepšie šaty a do už skrotených vlasov jej priplala nádhernú stuhu.

Hana neznášala, že musí dcéru nechávať v takejto situácii, no pracovných príležitostí v ich odbore bolo málo. Miesta na ostrove Čedžu im zarábali dosť na to, aby pokryli starostlivosť o starú mamu Hye aj potreby malej Ki Myung.

Jedného jesenného popoludnia, keď vánok do izby cez okno prinášal chlad blížiacej sa zimy a za sklom sa k zemi znášali červenkasté listy briez, sa všetko zmenilo. Otec Ki Myung dostal pracovnú ponuku v Amerike. Rovnako ako zlato v devätnástom storočí, teraz kalifornské Silicon Valley priťahovalo odborníkov na robotiku z celého sveta. Maison si vďaka svojim skúsenostiam vyslúžil miesto v úspešnom, rýchlo rastúcom start-upe, ktorý mu ponúkal vynikajúce ohodnotenie.

Ki Myung si všimla, ako je otec z tejto zmeny nadšený, a v duchu premýšľala, aká tá Amerika asi bude. Hovoril o nových možnostiach, novom začiatku a vzdelaní,

ktoré jej otvorí všetky dvere. Plat mal byť taký vysoký, že Hana by nemusela pracovať – jedine ak by sama chcela.

Maison Kwon hľadel na svoju matku s výrazom plným smútku. Lekári jej diagnostikovali predčasnú stareckú demenciu; jej myseľ mala už len ďalej upadať. Hoci k nemu nikdy neprechovávala vrúcne city, pocítil záchvev viny pri pomyslení na jedinou možnosť, ktorú mal – nechať ju tu. Napriek pomoci pani Mi-Suk nastal čas rozlúčky. Vďaka novému platu v Amerike mohol matku umiestniť do špecializovaného zariadenia a zabezpečiť jej dôstojnú starostlivosť.

Kapitola 2

Hneď po príchode do Ameriky začal Maison pracovať v Moore Technology, spoločnosti, ktorá ho najala. Jej zakladatelia, generálny riaditeľ Peter Moore a jeho manželka Christine, ho srdečne privítali. Maison v Petrovi okamžite spoznal vizionárskeho inovátora a pocítil s ním zvláštne puto. Ich profesionálna súhra prekvitala, keďže obaja zdieľali vzájomný rešpekt a vášeň pre vynálezy a inovácie. Peter, inžinier mechatroniky, s nadšením zapájal Maisonove odborné znalosti z robotiky do ich spoločnej práce. Čoskoro ich vzťah prerástol bežnú dynamiku šéfa a zamestnanca – stali sa tímom, ktorý mal naštliapnuté na pozoruhodné úspechy.

Ich najväčšia prebiehajúca debata sa točila okolo zdrojov energie pre robotov. Peter tvrdil, že androidi sú stále cenovo nedostupní nielen kvôli drahým materiálom, ale aj preto, že konvenčné elektrické roboty sa stali zastaranými. Nutnosť každodenného nabíjania taktiež frustrovala mnohých používateľov. Poveril preto Maisona, aby vyvinul alternatívny zdroj energie, ktorý by androidom umožnil vytvárať a dopĺňať si vlastnú energiu, čím by majiteľom odpadla táto starosť o údržbu.

Pre projekt Moore Technology bola kľúčová efektívnosť nákladov. Peter si predstavoval, že zisky z tejto divízie použije na financovanie ďalších iniciatív, ako sú bionické protézy a elektronické kontaktné šošovky, a zároveň spustí program sociálnej pomoci. Obaja, Peter aj Christine, snívali o tom, že svojimi inováciami zlepšia životy miliónov ľudí.

Maison usadil svoju rodinu – manželku a dcéru – v byte v centre mesta, neďaleko sídla firmy. Ki Myung si zvykala na škôlku. Všetci ju začali volať Kim – bola to jednoduchšia verzia jej mena, ktorú navrhli rodičia, aby jej pomohli ľahšie zapadnúť. Waldorfská škola, ktorú osobne odporučila Christine Moore, sa ukázala ako vynikajúca voľba. Mooreovci, ktorí mali syna v rovnakom veku, uistili Maisona, že jeho dcére sa tam bude dariť.

Hoci Maisonovo vedecké zmýšľanie uľahčilo jeho vlastnú adaptáciu na novú kultúru, hlboko sa obával o to, ako si jeho päťročná dcéra zvykne na americký život. Jeho obavy sa postupne rozplynuli, keď mu Kim hlásila, že pani učiteľka ju srdečne predstavila spolužiakom a tí ju prijali medzi seba. Už si nachádzala kamarátov a pohodlne sa udomáčňovala v novom prostredí.

Amerika bola pre Kim úplne iný svet, než aký poznala v Busane – väčší, farebnejší a plný možností. Hoci bola spočiatku hanblivá, jej prirodzená zvedavosť ju hnala objavovať nové okolie. Otec ju múdro pripravoval víkendovými lekciami angličtiny od chvíle, keď sa dozvedeli o sťahovaní. Napriek obrovskému rozdielu medzi anglickou abecedou a jej rodnou kórejščinou sa Kim vďaka svojmu nadšeniu a inteligencii rýchlo učila.

Do materskej školy nastúpila krátko po príchode a zistila, že učitelia aj spolužiaci sú vo všeobecnosti priateľskí. Medzi nimi jej pozornosť okamžite upútal jeden plachý chlapec. Adam Moore bol síce introvert, ale pozoruhodne inteligentný. Napriek jeho tichej povahe ho Kim považovala za kamaráta. Ako nováčik sa v Adamovej prítomnosti cítila dobre; po dokončení úloh si v tichosti ukazovali svoje kresby – bolo to jednoduché priateľstvo takmer bez slov, v ktorom k sebe prirodzene inklinovali.

„Moja mama mi povedala, aby som bol na teba dobrý,“ zveril sa jej jedného dňa Adam.

Kim sa zamyslela, než odpovedala, dávajúc si pozor na svoju angličtinu. „Veď ty už si dobrý.“

„Áno, to som jej povedal,“ odvetil Adam a popritom na svoju digitálnu tabuľku načrtol zajaca.

„Páči sa mi tu, páči sa mi Amerika,“ povedala Kim a bočnými tlačidlami na tabuľke zmazala svoj pokus o korytnačku.

„Aká bola tá krajina, kde si žila predtým... Korea?“

„Musíš povedať Kó-re-a!“ opravila ho Kim so smiechom, čím si pokazila aj druhý pokus o korytnačku. Potom zvažovala a dodala: „Tam som nechodila do školy. Bývala som u starej mamy a niekedy to bola veľká nuda.“

Adam zvedavo zdvihol zrak a potom povedal: „Som rád, že si prišla bývať sem.“

„Aj ja. Keby som zostala v Kórei, nikdy by som ťa nespoznala.“

Adam prikývol a v príjemnom tichu boli radi za spoločnosť toho druhého. Slová neboli potrebné – ich spojenie prekonávalo jazykové bariéry. Jednoducho to medzi nimi fungovalo.

Kapitola 3

San Francisco, Kalifornia, 2050

Kým Christine Moore čakala na výťah, uhladila si svoju profesionálnu sivú sukňu a prstami si prešla po blond vlasoch. O malú chvíľu mala vstúpiť do hlavnej zasadacej miestnosti budovy, ktorá vyrástla zo snov, čo s manželom spriadali ešte na vysokej škole. Dvadsaťosem poschodí, na ktorých pracovalo tisíc zamestnancov, všetci odhodlaní vyvíjať technológie zajtrajška.

Tak ako Jobs a Gates stáli pri zrode moderných počítačov, ona a Peter niesli pochodeň revolúcie v oblasti androidov a umelej inteligencie. Budúcnosť, ktorú si mnohí len predstavovali v knihách a predpovediach, bola jej každodennou realitou. A hoci sa o Adama bála – ako sa rodičia prirodzene boja v každej dobe – nachádzala útechu vo vedomí, že jej práca vytvára pre jej syna lepší svet.

Dvere výťahu sa otvorili a ona vstúpila do presklenej kabíny. Kým stúpala rýchlosťou vyše 110 kilometrov za hodinu, senzory pod jej nohami zabraňovali závratu, ktorý by taká rýchlosť mohla spôsobiť, a na dvadsiate ôsme poschodie ju dopravili za pár sekúnd.

Kým prechádzala chodbou, identifikovali ju štyri sietnicové skenery. Na konci sa otvorili dvere do zasadacej miestnosti. Zastala na prahu a premerala si tých, ktorí už boli zhromaždení.

Peter sedel na čele stola, zatiaľ čo Gabriel, jej švager a obchodný riaditeľ, zaujal miesto po jeho pravici. Christine si sadla naľavo od Petra, priamo oproti Gabrielovmu strojenému úsmevu. Napriek jeho povesti obchodného žraloka a virtuóza v predaji jej z neho naskakovala husia koža.

Bratia mali spoločnú DNA, ale máločo iné. Zatiaľ čo Peter vyžaroval teplo a vzbudzoval dôveru, Gabriel pôsobil úplne inak. Počas rodinných stretnutí v newyorskom dome Mooreovcov, keď Christine a Peter ešte len spolu chodili, zostával Gabriel odmeraný a neprítomný, akoby sa pohyboval na vlastnej, exkluzívnej obežnej dráhe. Pestoval vzťahy s určitým typom ľudí – podnikateľmi, športovcami, politikmi, vynálezcami – čím úspešnejší, tým lepší. Dokázal recitovať ich úspechy a štatistiky so znepekujúcou presnosťou, akoby si katalogizoval trofeje, nie ľudí.

Dvere sa znova otvorili a objavila sa Molly Petersen. Očami prebehla po miestnosti a zastavila sa na Gabrielovi.

Keď o husacej koži hovoríme...

Manažérka bezpečnosti v Moore Technology mala s Christininým švagrom zvláštne prepojenie. Molly velila tímu, ktorý mal zdanlivo na starosti ochranu areálu, hoci ich metódy pripomínali skôr niečo oveľa militantnejšie. Gabriel presvedčil Petra, aby ju najal, s argumentom, že priemyselná špionáž predstavuje príliš veľkú hrozbu pre ich citlivé dáta a prototypy. „Zocelený bezpečnostný tím“ sa stal nevyhnutnosťou, trval na svojom.

„Molly, počkaj ma, prosím, v mojej kancelárii,“ povedal Gabriel stroho.

Blondína s ničím viac než letným prikývnutím zmizla. Jej na vojaka ostrihané vlasy a prenikavé hnedé oči odišli rovnako potichu, ako prišli. Zamestnanci často poznamenávali, aká je Petersen šetrná – slovami aj jedlom. Bez ohľadu na to, aká bohatá bola ponuka v podnikovej jedálni, konzumovala len proteínové kokteily a energetické nápoje, palivo pre vyrysovanú postavu, ktorá svedčila o nespočetných hodinách v posilňovni.

Adriana, sekretárka, otvorila schôdzu. Začali sa bežné správy z oddelení, pričom predaj androidov sa vyvíjal podľa predpovedí vďaka Gabrielovej marketingovej stratégii. Stretnutie sa spočiatku zameriavalo na udržanie úspešnej politiky Moore Technology. Jeden z nich mal však na mysli niečo ambicióznejšie.

„Teraz náš obchodný riaditeľ prednesie návrh predstavenstvu,“ oznámila Adriana.

„Nech sa páči, Gabriel,“ povedal Peter s povzbudivým prikývnutím.

Gabriel vstal, jeho ustupujúce vlasy sa zaleskli pod stropnými svetlami, a aktivoval holografické obrazovky pred každým členom predstavenstva. S pomocou zariadenia polovičnej veľkosti smartfónu premietol sériu videí, ktoré ukazovali androidov v prostredí pripomínajúcom Blízky východ. Záznamy zobrazovali stroje so zbraňami, ako s dokonalou presnosťou zasahujú ciele a šplhajú po stenách nemožnou rýchlosťou. Prezentácia pripomínala skôr vojenskú videohru než firemnú prezentáciu.

„Takmer desaťrošie bola spoločnosť Moore Technology americkým globálnym lídrom v oblasti androidov a umelej inteligencie,“ povedal Gabriel odmeraným a premysleným tónom. „To sa však končí.“

Christine vypla obrazovku, aby sa mu pozrela do očí. „To je nejaký vtip?“

Gabriel pokračoval, akoby neprehovorila. „Tieto videá boli natočené minulý týždeň v púšti An-Nafúd. Saudská Arábia spustila s týmito pokročilými androidmi najambicióznejšie preteky v zbrojení storočia. Tento materiál je utajený – ministerstvo obrany sa s nami oň podelilo s dôverou, pretože vláda Spojených štátov očakáva, že Moore Technology vyrobí prvú armádu androidov pre tento národ.“

Christine sedela ako obarená a sledovala, ako sa pred ňou odvíja Gabrielova nespútaná ctižiadosť. Zaskočil ju aj Petra, predniesol tento návrh bez varovania. To vážne navrhoval, aby sa z Moore Technology stal výrobca zbraní?

„Rozhodnutie už padlo. Prezident túto iniciatívu podporuje. Stane sa to s nami alebo bez nás. Nemôžeme zostať bokom. Moore Technology má historickú zodpovednosť, bez ohľadu na to, akí nezávislí a ‚hipisácki‘ sme boli doteraz.“

Slovo „hipisácki“ zdôraznil, zatiaľ čo hľadel priamo na Christine.

Ona mu pohľad opätovala a pomyslela si: *Gabriel sa načisto zbláznil.*

„Predstavenstvo berie návrh ministerstva obrany na vedomie,“ oznámil Peter a vstal zo stoličky. „Zídeme sa na mimoriadnom zasadnutí na budúci týždeň, aby sme ho ďalej prediskutovali.“

Všetci pochopili, že schôdza sa skončila. Členovia predstavenstva sa začali rozchádzať, až zostali len Christine, Gabriel a Peter, ktorého starostlivo komponovaný výraz vystriedalo neprehliadnuteľné zamračenie.

Peter vzal zo stola svoj holotablet a jednoducho povedal: „Gabriel, na slovíčko.“ Cez Gabrielovo plece venoval Christine ten zvláštny pohľad – ten, ktorý jej hovoril, aby sa nemiešala. „V mojej kancelárii.“

Christine chápala, že Peter chce minimalizovať konflikt medzi ňou a Gabrielom, hoci táto záležitosť sa zdala príliš dôležitá na to, aby ju z nej vynechal. Napriek tomu ustúpila.

Len tentoraz, Peter. Len tentoraz.

V Petrovej kancelárii vládol charakteristický neporiadok. Viaceré holografické obrazovky zobrazovali schémy androidov a trojrozmerné modely komponentov. V jednom rohu stál na malom stolíku nedohraný šach, figúrky z umelej slonoviny napodobňovali starožitné vzory – excentrické hobby, ktoré Peter zdieľal s Maisonom Kwonom.

Peter položil holotablet na stôl a sadol si. Gabriel si sadol oproti, mlčal a čakal. Petrov hnev sa konečne prevalil na povrch.

„Nebudem tolerovať tvoju malú rebéliu, Gabriel! Stretával si sa s ministerstvom obrany celé mesiace, hoci veľmi dobre poznáš filozofiu tejto spoločnosti – postoj, ktorý máme ja a Christine proti vyzbrojovaniu androidov!“

Gabriel vstal a s pohrdavým úsmevom a pokrútením hlavy obišiel stôl.

Peter pokračoval: „Prepádavať nás pred predstavenstvom bolo podlé. Bez ohľadu na to, aký si myslíš, že si šikovný, nebola to férová hra!“

„Čo som mal robiť?“ oponoval Gabriel. „Nemôžem ignorovať takýto obchod. A ani ty nemôžeš. Moore Technology je síce tvoja firma, ale nie úplne. Existuje predstavenstvo a akcionári, ktorí budú žiadať vysvetlenie, ak odmietneš obchodnú príležitosť v hodnote miliardových ziskov.“

Z jeho výrazu sálalo arogantné sebavedomie.

„V tomto neustúpim, Gabriel. Som hlavný akcionár a ak to bude potrebné, využijem každú láskavosť, ktorú mi členovia predstavenstva dlhujú. Moore Technology sa nezapojí do pretekov v zbrojení!“

Gabriel stíchol a skúmavo si Petra prezeral. Keď znova prehovoril, náhle zmenil tému.

„Pamätáš si na zimy v New Yorku?“

Peter mlčky hľadel na brata. Gabriel sa nenechal odradiť a pokračoval, pohrávajúc sa so šachovou figúrkou z Petrovej súpravy.

„Chodili sme na zimu do domu v Montauku a zvykli sme si robiť dlhé prechádzky po pláži – nič len sivá krajina a vlny lámajúce sa o zamrznuté pobrežie. O miestach so žiarivým slnkom sme v tých istých mesiacoch mohli len snívať. Snívali sme o Kalifornii, kým nám mama robila horúce kakao a rozprávala príbehy o strednej škole Bright High a...“

„A na vrch dávala marshmallow, zatiaľ čo hovorila o slnku, plážach, svetle... a dievčatách!“ dokončil Peter a obaja sa na chvíľu pousmiali nad spoločnou spomienkou.

„A sme tu. Mamin sen sa splnil. Dospeli sme, išli na vysokú a prišli si žiť svoje kalifornské sny.“

„Ale tebe stále niečo chýba, Gabriel – zmysel pre skutočný cieľ. Odkaz, spojenie... niečo, čo pretrvá. Nemôžeš si naplniť život len ambíciami. Hovorím naozaj úprimne. Vieš, akým smerom chcem, aby sme sa uberali. Technológia má slúžiť ľuďom – všetkým ľuďom, nielen privilegovaným. Inak sme to my, kto stráca svoju ľudskosť.“

„Ty si bol vždy rojko, Peter. Ja som iný. Ja identifikujem skutočnosti, predvídam ich a využívam výhody, ktoré sa naskytnú.“

„Si obchodný riaditeľ Moore Technology, brat. Ako generálny riaditeľ rozhodujem o budúcom smerovaní tejto spoločnosti ja. Ak to znamená, že jedného dňa klesneme z prvého na druhé miesto, tak nech. Nie je nič zlé na tom byť druhý najlepší, Gabriel.“

„Ako myslíš, brat,“ povedal Gabriel so strohým prikývnutím, hoci myšlienkami bol zjavne inde, keď sa otočil a odišiel.

Peter zostal pri stole, ruky si tisnúc k spánkom. Ťarcha konfrontácie visela vo vzduchu, kým kalifornské slnko začalo klesať a vrhať dlhé tieň po jeho kancelárii. Pomyslel na Christine, ktorá stála po jeho boku pri každom míľniku budovania tejto spoločnosti. Nebolo to len o biznise – bolo to o ochrane vízie, ktorú spolu vytvorili, o princípoch, ktoré si sľúbili nikdy neporušiť.

S hlbokým povzdychom siahol po telefóne. Christine pochopí, v akej nemožnej situácii sa ocitol, uväznený medzi ambíciami svojho brata a ich spoločnými hodnotami. Niektoré bitky sa nedali vybojovať osamote a práve teraz potreboval rozvážny pohľad svojej ženy viac než čokoľvek iné.